

Capitolul 17

Capitolul 17

Instrucțiuni cu privire la umblarea creștinului; cei zece leproși

Harul este izvorul de putere al umblării creștine și cel care-i stabilește regulile. Ca urmare, este pedepsită disprețuirea celor slabi, iar fratele trebuie să fie iertat fără încetare. Omul dispune, ca să zicem așa, de puterea lui Dumnezeu prin credință, chiar dacă aceasta ar fi mică doar cât un bob de muștar. Iar când toate lucrurile au fost împlinite de către om, el nu și-a făcut decât datoria (versetele 5-10). Apoi în versetele 11-17 Domnul arată ce înseamnă izbăvirea de jugul iudaismului și judecă acest sistem pe care încă îl recunoaște. Parcurgând Samaria și Galileea, zece leproși îi cer de la distanță să-i vindece, iar El îi trimite la preoți. Prin aceasta, le spunea de fapt că sunt curați. Domnul nu-i trimitea la preoți pentru ca ei să-și recunoască învinovățirea, fiindcă ei știau bine că sunt leproși. Dar luându-L pe Isus pe cuvânt, ei se îndepărtează cu încrederea că se vor prezenta curați înaintea preoților și sunt curățiți îndată, așa cum mergeau pe drum. Bucuroși că au beneficiat de puterea Domnului, nouă dintre ei și-au continuat drumul spre preoți și au rămas iudei, refuzând să iasă din vechiul staul. Isus cunoștea bine staulul acesta, iar ei îl recunoșteau numai pentru a profita de prezența Lui, însă rămânând în continuare acolo unde se aflau. Ei erau iudei și nu găseau nimic care să-i atragă, nici în persoana Domnului, nici în puterea lui Dumnezeu manifestată în El. Dar al zecelea lepros, acest sărman străin, un samaritean, recunoaște mâna bună a lui Dumnezeu și cade la picioarele Domnului cu mulțumiri. Iar Domnul îl trimite în toată libertatea credinței: „Ridică-te și mergi; credința ta te-a vindecat”. El nu mai avea nevoie să meargă la preoți, fiindcă îl găsise pe Dumnezeu și sursa de binecuvântare în Hristos. El pleacă eliberat de jugul care în curând, din punct de vedere juridic, nu mai avea să apese asupra nimănui.

Împărăția lui Dumnezeu și Împăratul se află în mijlocul lor

Împărăția lui Dumnezeu era acolo pentru cei care puteau s-o discearnă, Împăratul aflându-Se în mijlocul lui Israel. Este adevărat că Împărăția nu venea în așa fel încât să atragă atenția lumii. Totuși ea se afla în lume. Ucenicii vor dori să vadă una din zilele de care s-au bucurat când Domnul era pe pământ (versetul 22).

Apoi Domnul vestește ucenicilor Săi care vor fi pretențiilor falșilor hristoși în vremea când Hristosul adevărat era respins, așa încât poporul va cădea pradă vicleșugurilor vrăjmașului; dar ucenicii trebuiau să se păzească și să nu-i urmeze. În legătură cu Ierusalimul, ei aveau să fie expuși la aceste ispite, dar le vor putea traversa ținând cont de îndrumările Domnului.

Zilele de la urmă; reîntoarcerea Fiului Omului pe pământ

Fiul Omului, în ziua Sa, va fi ca fulgerul; dar, până atunci, El urma să sufere mult din partea iudeilor necredincioși. În zilele Fiului Omului va fi la fel ca în zilele lui Noe și ale lui Lot; oamenii se vor simți confortabil și vor fi preocupați cu realizarea proiectelor lor pământești, la fel ca în lumea surprinsă de potop sau în Sodoma surprinsă de focul din cer. Și la fel va fi și descoperirea Fiului Omului: publică, strălucită și instantanee. Toate acestea priveau Ierusalimul. Avertizați în felul acesta, ei trebuiau să încerce să scape de judecata care va izbucni la venirea Fiului Omului împotriva cetății care L-a respins, pentru că acest Fiu al Omului, pe care nu L-au cunoscut, urma să revină în gloria Sa. Prin urmare, nu trebuiau să mai privească în urmă, fiindcă aceasta ar fi însemnat că inima lor se lega încă de locul în care urma să se manifeste judecata; mai bine să piardă totul, chiar și viața, decât să se asocieze cu ceea ce urmează să fie judecat. Dacă cineva ar fi scăpat prin necredincioșie de cei care, înaintea de judecata Domnului îi vor prigoni pe cei credincioși, dacă cineva va căuta deci să-și scape viața în felul acesta, totuși judecata din partea lui Dumnezeu îi va atinge pe oameni chiar și în paturile lor, făcând deosebire între doi care se vor găsi acolo, ca și între două femei măcinând la aceeași moară.

Caracterul acestei judecăți arată că nu era vorba de nimicirea Ierusalimului prin Titus, ci este prezentată mâna lui Dumnezeu, care știe să discearnă, să ia și să cruțe. Nu este vorba de judecata celor morți, ci de o judecată pe pământ: unul este în pat, altul la moară, unul pe acoperiș, altul la câmp. Preveniți astfel de Domnul, toți cei care aveau urechi de auzit trebuiau să abandoneze orice lucru și să nu mai țină cont de altceva decât de Acela venit pentru a judeca. Dacă cineva întreba unde urma să aibă loc această judecată, răspunsul era: acolo unde este trupul mort; judecata avea să coboare acolo ca vulturii, care vin pe neașteptate și cărora nu le scapă prada.